

Du ligger hukandes, kippandes på trägolvet, förlamad, förstörd. Lemmarna pulserar och det rinner ångor ur din strupe, sipprar blödiga ur dig, ger inte lungorna något som helst spelrum. Du preciserar, säger att det inte är ditt fel att du föll, att du är rakt och brutalt jävla nerslagen. Huggen och sparkad på, lämnad med saltårar sjunkandes in i huden, förförd in i något som kallas sorg: kallas lämnad, kallas övergiven slash sviken slash bedragen slash förrådd. Du gillar den tanken. Är ignorera din verklighet, injicerandes ensamhet; du är hög, berusad av att skrika efter livet istället för att leva det.